

Kreativno i darovito dijete - problem ili sreća u obitelji

Ivanka Kartelo Prijatelj, Krešimirova majka

Roditeljima darovitog djeteta najčešće se upućuje pitanje kad su uočili tu darovitost, a većina ih kaže da su je uočili vrlo rano. Ja za sebe mogu reći da sam rano uočila neke specifične osobine svog djeteta, ali da ih u tom razdoblju nisam povezivala s darovitošću, jer je u ranoj fazi to teško tako definirati. Krešimir je bio veoma zahvalna i rijetko kad plačljiva beba. Bio je uvijek nasmijan i dobre volje. Njegovi prstići bili

su mu dovoljni da se njima satima igra. Vrlo rano je počeo hvatati i držati stvari i od tada je uvijek morao držati nešto u rukama. Krešimir je rano počeo i govoriti. S nepune tri godine sam je slagao 'legiče', a rano je počeo i šarati olovkom. Nikad mu nije bilo dovoljno čitanja i pričanja priča, a posebno su ga oduševijavale ilustracije u njemu tada najdražoj knjizi "12 zlatnih bajki". Satima je mogao sjediti i prelistavati tu knjigu. S tri godine već je crtao ra-

otvoreno za roditelje

skošnu haljinu Pepeljuge. Barbika, te obična platnena ili papirnata maramica i gumica za kosu bile su dovoljne da kreira Barbiki "plesnu" haljinu.

Vrlo rano pokazivao je i neke druge osobine, poput odlučnosti. Što je htio obući, obukao bi, a što ne - nije bilo načina da ga se uvjeri. Isto je bilo i s hranom. Ako je nešto želio saznati ili dobiti, u tome je bio toliko uporan da je nama bilo jednostavnije udovoljiti mu odmah, jer nas doslovno nije ostavljao na miru dok nije dobio ili postigao ono što je htio.

Ručice su mu uvijek bile pune sitnih stvarčica i igračkica, ne većih od onih iz kinder-jaja. Velike igračke nikada ga nisu zanimale.

U vrtić je krenuo s nepune četiri godine i dosta dugo mu je trebalo za prilagodbu. Bio je pomalo nesiguran, nikada nije sudjelovao u nestašlicama s dječacima - radije bi sjedio uz tete i nešto slagao, crtao ili radio s plastelinom. Satima je mogao raditi ono što bi ga zanimalo, a gotovo mu je nemoguće privući pažnju na sadržaje koji ga ne zanimaju. U tim trenucima doslovno se 'isključio' i postane nedostupan. Kad smo mu znali predložiti da s dečkima ide igrati nogomet, znao bi nam reći da nije lud da trči za loptom, a na vrtićkoj sportskoj olimpijadi dobio je diplomu za navijanje (sjedio je uz tete i navijao).

U vrtiću se susreo s plastelinom i od tada je on, uz fimo masu, njegov omiljeni materijal za izražavanje. Do danas je napravio oko 300 minijaturenih figura.

Vrlo rano očuava stvari oko sebe do najsitnijih detalja, pa su i njegovi crteži već iz tog razdoblja uvijek razrađeni do najsitnijih pojedinosti.

Za labuda kojeg je nacrtao punog "piknjica" tetama kaže da se tu labud naježio od sreće kad je vidio kako je postao lijep, a meni na jednu moju frizuru koja mu se nije sviđela (jedan čvršći minival) kaže da izgledam kao zumbul i da ne idem više toj frizerici.

Kako Krešimir raste, razvijaju se kod njega i neke druge osobine. Npr., oko njega uvijek vlada nered, a na moju molbu da pospremi svoje stvari i svoju sobu, odgovara mi: "Znaš, mama, soba ne mora biti pretjerano uredna, ali

mora biti udobna." Uvijek će naći izgovor da ne izvrši one obveze koje ga ne zanimaju.

Kada smo u sukobu, sa mnom komunicira preko crteža. Tek tada sam shvatila da Krešimir nije prosječno dijete, da je drukčiji. U razdoblju "stvaranja" - crtanja ili modeliranja - za njega ništa drugo ne postoji, čak neće niti razgovarati s nama.

Jako pazi i čuva svoje radove. Ne voli ih poklanjati. Ako mu je netko jako drag, tada će za njega nešto posebno izraditi, ali to je onda baš napravljeno za tu osobu, nije uzeto iz njegove kolekcije. Vrlo je osjetljiv na nepravdu i duboko je emotivan, a njegova obitelj strahovito mu je važna.

Na našu sreću, u vrijeme kad je Krešimir imao sedam godina uključio se u rad kreativnih radionica pri Centru za mladež grada Zaprešića, a mi roditelji u rad radionica za roditelje.

I tek tu su stvari počele dolaziti na svoje mjesto.

Shvatila sam da za Krešimira ne postoji zadano vrijeme i zadane teme, da ga ne mogu ukalupiti, da se s njim samo oko nekih stvari mogu dogovoriti okvirno, a da će on taj dogovor ispoštovati ako njemu preputim da sam odredi vrijeme izvođenja.

Na njegov nered postupno sam se naviknula pa sad ne znam je li on nešto manji, ili samo mene manje smeta. Znam samo da je nakon dvije godine radionice naš odnos mnogo, mnogo bolji. Danas se dogovaramo, a ne sukobljavamo. Krešimir se krasno razvija, a ja sam naučila prihvatiti svoje dijete onakvo kakvo jest, a ne onakvo

kakvo bismo mi roditelji možda željeli da bude.

Krešimir je danas učenik četvrtog razreda osnovne škole. Iza njega je već jedna samostalna izložba koja je održana pod pokroviteljstvom Gradskog poglavarstva grada Zaprešića, a kad govorimo o obvezama koje moramo napraviti, onda Krešimir kaže: "Mama, zašto je dan tako kratak i ja ne mogu napraviti sve što bih želio?". Želio bi se poigrati jer je još uvijek beskrajno zainteresiran dijete, želio bi crtati i modelirati, želio bi pogledati televiziju, poigrati se na kompjuteru, izrađivati nakit, a mora i učiti. Kad je u pitanju njegovo slobodno vrijeme, Krešimir je toliko kreativan da mu ga nikad nije dovoljno. •

